

lem lastede min Aabenhed, fordi jeg i en parlamentarisk Forsamling sagde, at man vilde fjerne en Minister ved at negte ham en Bevilling, er jeg overbevist om, at det ærede Medlem vil indrømme mig — og han vil ved at læse efter i Tidenden finde Udtalelser fra Mænd, der staa ham meget nær, som ere gaaede fuldstændig i samme Mening — at det er en overmaade vel anbragt Sætning i en parlamentarisk Forsamling, at man negter en Minister Penge, for at faae ham fjernet. Det er saa parlamentarisk som vel mulig. (Høje: Men det maa ikke misbruges!) Nei, det er sandt, men det ærede Medlem vil indrømme mig, at vi sidde her i en Forsamling, hvor Enhver følger sin Overbevisning. Dersom det ærede Medlem efter sine Udtalelser satte sig ned imellem os og stemte med os, misbrugte han sin Ret ved at stemme imod sin Overbevisning; men vi, der have en anden Overbevisning end han, vilde ogsaa misbruge vor Ret, naar vi stemte med ham. Derfor ere vi forskellige og stemme forskelligt, hvor vore Anskuelser staa mod hinanden. For Resten er det ikke rigtigt at sige, at den konstitutionelle Ret ikke maa misbruges. Vi have givet en Forsatning, men ingen enkelt Mand kan komme og sige: Denne Forsatning maa I ikke misbruge, thi Folket har faaet Forsatningen med Ret til at bruge eller misbruge den, efter som det har Fornuft eller Patriotisme til. Dengang man i 1660 gav Kongen Enevoldsmagten, sagde man ikke: Nu har Du Enevoldsmagt, men Du maa ikke misbruge den; skulde Enevoldsmagten være knust i samme Dieblit, den vitterlig blev misbrugt, vilde den ikke have været saa længe, som den varede. Da der imidlertid var saa stor Fare for at se Enevoldsforsatningen misbrugt paa mange Maader, gif man over til en anden Forsatning; men ingen Forsatning er useilbar, heller ikke den frie Forsatning. Det vil altid vise sig, at vi ikke ere Engle — i alt Fald ikke af den gode Slags — og vi kunne derfor ikke være i Tvivl om, at vor Forsatning bliver misbrugt; men det Gode ved Sagen er, at bliver den misbrugt, lide vi selv under Misbrugene og lære at rette dem. Det meget ærede Medlem staa vist temmelig ene, naar han mente, det er et Overgreb i Kronens, i Kongens grundlovmæssige Rettigheder, naar vi negte den ærede Kultusminister Penge, men det er en ren Misforstaaelse af § 13, derom forfikkre jeg det ærede Medlem. Det er at drive Sagen for vidt, og han har ogsaa hørt, at de Herrer ovre ved Binduet ikke have vovet at gaa saa vidt. Det ærede Medlem for Viborg (Klein) kom ikke ind derpaa, skjøndt det for Resten tidligere noget har været hans Yndlingshema. Jeg er som sagt nødt til at indbegaa disse Sætninger af det ærede Medlem, men jeg agter iøvrigt, at de ere fremsatte, og jeg ser langt hellere, at det ærede Medlem følger sin fra min forskellige Overbevisning, end at han skulde stemme med os, uden at dele

vor Betragtning. — Det har været mig og jeg tror Mange meget hjært at høre det ærede Medlem fra Viborg (Klein) udtale sig om de Forhold, der foreligge, navnlig fordi Røsten er den gamle. Det var hele den samme Betragtning om vor konstitutionelle Stilling, som vi saa ofte have hørt fra det ærede Medlem i de senere Aar, tildels kun lidt her i Salen, men mest maaske fra de smaa Borde deroppe, og det er ogsaa den samme Kjærlighed for Folkethinget, den samme Omhu og formanende Tone, der gaar igjennem hans Udtalelser som tidligere. Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem for sit Vedkommende mener det vel; jeg tvivler ikke om, at han ser, at Folkethinget er moralsk svækket, og at det kun kan hæve sig i samme Grad, som det faar flere og flere herind af hans Meningsfæller. Dertil kan det ærede Medlem være ganske berettiget, hvis han har den Opfattelse; det skal jeg aldeles ikke indlade mig paa. Jeg vilde af en anden Grund meget beklage, om vi Alle vare af ens Farve, thi det kunde snarere blive en Svækkelse; det forekommer mig, det er behageligt, at der er forskellige Anskuelser, og derfor er det netop, at jeg, som sagt, har glædet mig over at høre de Herrer idag. Det ærede Medlem talte lidt stærkt om det politiske Middel til at naae et politisk Maal, og jeg troede derfor egentlig, det havde været noget rent Forførdeligt, vi havde begaaet; men det ærede Medlem endte dog med at erklære, at han var enig med os i, at Maalet maatte være at forhindre Folkethingets moralske Svækkelse. Derefter gif det ærede Medlem over til at forklare os, hvad vi skulde forstaa ved Udtrykket: Folkets Villie og deslige. Derved komme vi ind paa Spørgsmaalet om de to Things Stilling, og hvor Udtrykket for Folkets Villie findes, men derpaa skal jeg ikke indlade mig; i saa Henseende kjende vi det ærede Medlems Anskuelser. Dernæst spurgte han, hvorfor vi først nu stille os saaledes, som vi have gjort? Ja, jeg tror, der er Mange, som ville spørge lige saadan, om end i en noget andet Betydning. Jeg kunde saaledes tænke mig Valgerne sige: Hvorfor have I været saa taalmodige, hvorfor have I den ene Gang efter den anden taalt ogsaa paa dette Punkt at se den Ret, I paa vore Vegne skulde have, tilsidefat, fundet Gøder deri og bevilget og bevilget alligevel? Jeg tror derfor, det er et meget betimeligt Spørgsmaal, det ærede Medlem har fremsat, naar han spørger: Hvorfor først nu? Naar han imidlertid kom til at sige, at der laa Noget bag ved den Stilling, som Flertallet her indtager, forekommer det mig, at dette ikke kan rime sig med den Nos, Flertallets Ordspører ellers har faaet for Aabenhed. Jeg synes, at næsten alle Talere fra den anden Side have anerkjendt den Aabenhed og Uforbeholdelighed, hvormed jeg har fremsat, hvad der laa i Flertallets Forslag, men saa at komme og sige, at der, trods denne Aabenhed